

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος αριθμούμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Έτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ τὴν φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅσον χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνδεκα τοῦ Γενάρη,
μουτσούναις ὅτ' οὐ παζάρι.

Πεντακόσα τέσσαρα κι' ἑβδομήντ' ἀκόμα,
Θέατρο Φραντζέζικο καὶ μεγάλη βροῦμα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος κι' ὁ μεγάλος Θεόδωρος.

Φ. — Ἀργὰ κι' ἐμεῖς ἐμάθαμε τὸ ξαφνικὸ τὸ μήνυμα
κι' εὐθὺς ἐτρέξαμε κι' οἱ δὲ ὅτ' ὅτων βάζων τὸ προσκύνημα.
Ποῦναι τὰ βάζα, τῆς Αὐλῆς ὁ νέος μποναμάς ;

δεῖξε τα καὶ σ' ἐμᾶς,

γιὰ νὰ τὰ προσκυνήσωμε μὲ χέρια σταυρωμένα
καὶ νὰ παραδοξάσωμε τὸν Βασιλεῖα καὶ σένα.

Π. — Δεῖξε τὰ βάζα καὶ σ' ἐμᾶς, τοῦ Θρόνου κανακάρη
καὶ πρῶτο παλληκάρη.

Μὴ μᾶς παιδεύης ἄδικα, παραιτὰ τὰ γεινάτια,
καὶ μὴν τὰ κρύβης, Θεόδωρε, κι' ἀπ' τὰ ὀικά μας μάτια,
καὶ τὰποκαλυπτῆρια τῶν βάζων ὅς γενοῦν
κι' εἰς ὅσους χάσκουν νηστικοὶ κι' εἰς ὅσους δὲν πεινοῦν,
καὶ σήκωστα καὶ δεῖξε τα πρὸς ὅλους, Κυβερνήτα...
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται καὶ πάλ' ἡ φαβορίτα.

Φ. — Ποῦ νὰ τᾶχης τρυπωμένα,
Θεωδράκη, Θεωρῆ ;
δεῖχτα τώρα καὶ σ' ἐμένα
καὶ μὴν κάνης τὸν βαρύ.

Ἐλα νίκας νὰ κηρύξης,
τῆς μπαρμπέταις προσκυνῶ,

κι' ἂν τὰ βάζα δὲν μοῦ δείξης
φόρτωμα θὰ σοῦ γενῶ.

Θ. —

Μὴ σιμώνης ὅτ' αὐτὰ βάζα κοντὰ,
ποῦχουν μέσα τοῦ Θρόνου σιβντὰ
καὶ μεγάλης ἀγάπης γιαγκίνι,
ὅπου τροῦμπα καμμιὰ δὲν τὸ σβύνει.

Μὴ σιμώνης τὰ ὀρό σου ξεράδια
ὅτ' αὐτῆς Αὐλῆς τὰ σφυρήλατα δῶρα,
ποῦναι νέας εὐνοίας σημάδια
ὅτ' αὐτῆς γνωστῆς Καρκαλούς τὴν Θεωδρά.

Μὴ σιμώνης ὅτ' αὐτὰ βάζα τοῦ γέρου,
ποῦχουν μέσα τὴν ἀφθαρτὴ δόξα
τοῦ ποτὲ πρόμερου Ροδισπέρου,
καὶ θὰ γίνουν κατιούρα μου λόξα.

Μὴν ἐγγίζης τὰ βάζα τῆς δόξης,
μήτε κάν νὰ τὰ ὀῆς μὲ τὰ μάτια,
μὴ μὲ πρόστυχο χέρι τὰ σπρώξης
καὶ τὰ ρίξης καὶ γίνουν κομμάτια.

Φ. —

Θεωδράκη, κλεινὴ Λεϊλάμα,
μὴν κωφεύης ὅτ' οὐ τόσο μας κλάμμα,

ἐνθυμήσου πῶς ἦσαν πρὸ χρόνου,
ὅταν κόκκινον σκούφον ἐφόρεις,
κι' ἔλα δειξέ τὰ βάζα τοῦ Θρόνου,
πούχουν μέσα τὴν προίκα τῆς κόρης.

(Ὁ Θεωδώρακὸς σοβαρὸς τὰ βάζα ξεσκεπάζει
καὶ τοὺς ξυλίνους ὑμνητὰς μ' ἐκείνα τοὺς ξιππάζει.)

Φ.—Πῶς μᾶς θεωρεῖτε σιγηλὰ κι' ἀκίνητα καὶ κρύα,
βάζα χρυσᾶ, σφυρήλατα, τοῦ Θεωδωρῆ λατρεία;
Μὰ πού νὰ τρέχει τάχατε κι' ὁ λογισμὸς Ἐκείνου,
ποῦ σὰς ἐφιλοδώρησε γιὰ νέο μπουναμᾶ
μὲς 'στὴ μαυρίλα τὴν πυκνὴ καὶ τὴν βοή τοῦ θρόνου,
ποῦ 'πέρασε 'στὸ βογγητό κι' ἐκείνον τῆς Ραμᾶ;

Γιατὶ μὲ σὰς ἐλύσσαζε καθένας νηστικός
καὶ καθεμιὰ τοῦ Κορδονίου γερὴ γλωσσοκόπανα;
πῶς πράσιнос νὰ σπέννεται σὲ σὰς βασιλικὸς
κι' ὅμως ἀντὶ βασιλικοῦ νὰ βγαίνει μαντζουράνα;
Γιατὶ 'στῶν βάζων τὰ πλευρὰ δὲν εἶναι σκαλισμένα
τοῦ Θεωδωρῆ τὰ τρόπαια, τὰ χέρια τὰ κομμένα,
τὰ λάχανα, τὰ τρικαντά, καὶ τᾶθ' αὐτοῦ τοῦ γέρου,
ποῦ 'πλήθυναν κι' ἐπέρασαν κι' αὐτὰ τοῦ Τριεσπέρου;

Γιατὶ μονάχα λούλουδα πολύτιμα κι' ἄθρα
ν' ἀνθίζουν δίχως μυρωδιὰς 'στῶν βάζων τὰ πλευρὰ;
Γιατὶ τσαντίρια τῶν Θηβῶν δὲν βλέπω 'στὴν ἀράδα;
γιατὶ καμμιὰ δὲν φαίνεται Βασιλικὴ φοράδα,
μήτε κλεινοὶ Διάδοχοι καὶ Βασιλεῖς ξιφῆρεις
καὶ μήτε κόσμος 'πίσω των δὲν πηλαλεῖ φρενήρης;

Ὀλόγυρά μας τὰ βουνὰ κι' οἱ λόγγοι στολισμένοι
τὸν λυτρωτὴ τους χαιρετοῦν, Κορδὸνα δοξασμένη,
κι' ὁ Θρόνος, ὅπου 'γνώρισε
τὸ δοξαστό σου κόμμα,
ὅσο βάζα 'φιλοδώρησε
γιὰ σὲ τὴν γαλαντόμα.

Καὶ πάντοτε καὶ σήμερὰ θυμάται τὴν ἡμέρα,
ποῦ δίχως λόγο κι' ἄδικα σοῦ 'πῆρε τὸν ἄερα,
θυμάται πῶς σ' ἐκλώτσησε, θυμάται τὸν καιμὸ σου,
πῶς τὸ Κορδόνι 'γίνηκε θηλειὰ γιὰ τὸν καιμὸ σου,
θυμάται τὰ ραπίσματα, τὸν βόγγο, τὴν λαχτάρα,
τῶν Κορδονάτων τὴν βοή, τῆς νήστευας τὴν ἀντάρα,
θυμάται τὸ ξεσβέρωμα τοῦ κάθε κακομοίρη,
θυμάται πῶς 'ξεφώνιζες ἀπὸ τὸ παραθύρι
ὡσὰν χαχάμης, ποῦ πουλεῖ 'στοὺς δρόμους μαστροπάδες,
θυμάται πῶς ἀγάπησε τὴν δόλια τὴν Ἑλῆα,
θυμάται καὶ τὴν Καρκαλοῦ, ποῦ 'βγήκανε παππάδες
μὲ τρεῖς παντιέρας Γαλλικαῖς καὶ κάμποσα γαλιὰ,
θυμάται ποῦ σοῦ 'φώναζαν κι' οἱ γάλοι κλοῦ κλοῦ κλοῦ,
θυμάται τί μᾶς ἐφέλνες, Θεωδώρα φωνακλοῦ,
θυμάται καὶ τῆς φέσαις σου καὶ τῆς πομπαῖς τῆς τόσαις,
μὰ καὶ τῆς προίκας δὲν ξεχνᾷ τῆς καψοτετρακόσαις,
καὶ βάζα σ' ἓνα μαγαζὶ μεγάλο παραγγέλλει,
ποῦ καὶ τὰ βάζα τὰκριβὰ σφυρηλατοῦν τοῦ Τσαρού,
καὶ μιὰ καὶ δὴ γιὰ μπουναμᾶ πολύτιμο τὰ στέλλει
τοῦ Γκοσποντίνου Θεωδωρῶφ, τοῦ πρώτου Γοσποδέρου.

Κάμποσοι χρόνοι 'πέρασαν σὰν νάτανε μιὰ 'μέρα

καὶ πῶς ἐδιάβηκαν γιὰ 'μᾶς τὸ ξέρομε, πατέρα.
Φεύγουν ἢ δόξαις κι' ἔρχονται γιὰ σὲ τὸν Ντελνίαν
γιὰ 'μᾶς... καὶ βάζο πῆλινον 'μπορεῖ νὰ μᾶς τρελλᾷ
Κάμποσα χρόνια 'πέρασαν κι' ἀκόμ' ἀνατριχίλα
βαθεῖα μᾶς βόσκει τὴν καρδιά, μὰ τώρα μὲ τὰ φύλλα
τῶν βάζων τούτων τῆς Αὐλῆς ἀνθίζουν τὰ κομὰ σου,
κι' ὑψόνεται 'στὸν οὐρανὸ τὸ μοσχολόγημά σου
μὲ τῶν ἀνθῶν τὴ μυρωδιὰ καὶ μὲ τὸ καρδιοκτύπ
τοῦ κόσμου, ποῦ διώρισες... παπποῦ μου, τί σοῦ λείπει

Εἶχαν ξυπνήσ' οἱ Κρητικοὶ κι' οἱ νεκρωμένοι δούλοι
κι' ἐφρένιζες τὸ κόμμα,
καὶ 'στῶν Ταμειῶν ἔστεκε τῆς κάσσαις καραῦλι
μὲ λιμασμένο στόμα.

Σφαγὴ καὶ ξεθεμέλιωμά, καψίματα, λεπίδια,
μὰ 'θόλωσαν τοῦ Θεωδωρῆ τὰ χιονισμένα φρύδια
καὶ τὸ Ντιθάνι 'τρόμαξε κι' ὅλο τὸ Καλιφάτο,
καὶ τῆς ἀρμάδας τῶν Ρωμηῶν 'καπνίζαν τὰ σουγιά,
ὁ δὲ Σκουζὲς μὲ τὸν Ἀσσήμ 'στὸν Φαληρέα κάτω
ἐκάπνιζαν ἀδελφικὰ Πολίτικα τοιγέρα.

Εἶχε προβάλει ξαφνικὰ πουλὶ κυνηγημένο
σὰν σύννεφο μὲ τὸν Βορεῖα καὶ μαυροφορεμένο,
σκοτείνιασε τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ πλατεῖα φτερά του
κι' ἐπέταξε κι' ἐκούρνιασε 'στοῦ Θεωδωρῆ τὸ σπῆτι,
κι' ἐμπῆκε 'στὴν παρθενικὴ κρεββατοκάμαρά του
καὶ τοῦπε «χαῖρε, Θεωδωρῆ, κι' αὐτονομήθ' ἡ Κρήτη».

Τοῦ μυστικοῦ διακαλητῆ πέφτει 'στὴ γῆ, 'στὸ κύμα
τὸ φλογερὸ τὸ μῆνυμα, καὶ περνοῦν' ἡ λίμα,
κι' ἐννοῖωσε μέσα του φωτιὰ καθένας πατριώτης,
τὸ κάδρο δὲ τῆς ὡμορφιάς κι' ὁ ρήτωρ Μιστριώτης
ἤλθε καὶ σ' ἐπροσφώνησε σὰν ντραπαλὸ κορίτσι
κι' ὁ κόσμος εἶπε π ρ ῖ τ σ ι.

Ἀναστηλώνεται κι' ἡ γῆ τῶν Μακεδόνων πέρα...
καπετανάτων τουφεκιαῖς βουίζουν 'στὴν ἀέρα,
κι' ἐνῶ 'ψηλὰ 'στὸν Ὀλυμπο τοῦ κλέφτη λάμπ' ἡ πάλαι
μῆς Ἑταιρείας Ἑθνικῆς κηρύγματα μεγάλα
χαλοῦν τὰ πιάνα μερικῶν καὶ λείει τὸ Κορδόνι:
«'στὸ διάβολο!... ποῦ 'βρίθηκαν καὶ τοῦτ' οἱ Μακεδόνες»

Κρῶζουν ἐπάνω μας βαρεῖα τάχορταγα κοράκια
κι' ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς ξερνόουν φιλοπατρία,
κι' ὁ Θεωδωρῆς μὲ τὸν Σκουζὲ βασιτώντας φαναράκια
πᾶνε κι' οἱ δὴο χαλεμώντας νὰ 'βροῦν τὴν Ἑταιρεία.

Τοῦ γένους νεκρανάστασις, ἀξέχασταις ἡμέραις,
Μινιστρῶν γονατίσματα, τοῦ Τουρκαλᾶ φοβέραις,
ἀλαλητό, τρεχάματα, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
τῆς Συμμαχίας τῆς Τριπλῆς ἀποκηρύξεις τόσαι
ὕπὸ τοῦ Κορδονάραγα, τοῦ γέρο-καπετάνου,
ρητορικῆς ἰδρώτες,
κι' ἀνάπαυσις τῶν πισινῶν τοῦ Πατισᾶχ Σουλτάνου
'στῆς μαλακαῖς μας νόταις.

'Στοὺς Σέρβους καλοπιάσματα, 'στοὺς Τσοῦσῆδες Βερβήτες
καὶ μούντζις δίχως μετρημὸ γιὰ τάνοικτά μας μάτι,
φτυσιαῖς ἐδῶ, φτυσιαῖς ἐκεῖ, φτυσιαῖς τοῦ καθενός,

μὰ καὶ φτυσιαῖς τοῦ Περικλῆ κι' ἐμένα τοῦ μουρμούρη,
ποῦ 'γίνηκε μὲ τῆς φτυσιαῖς βαθὺς Ὠκεανὸς,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν ἔφθανε γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὴν μούρη.

Σούφρα κι' ἀμάκα 'στά κρυφὰ καὶ ντάλα μεσημέρι
κι' ὅποταν ἀπὸ τῆς κλεψιαῖς ἀπόστανε τὸ χέρι,
ἐφώνησαν ἀντίλαλοι «ξυπνάτε, τσελεπῆδες,
ἂπ' ἄκρη σ' ἄκρη κλεφτουριὰ, σουφρόνουν τῆς ὀβίδες».

Τῶν ἀπλοχέρηδες πολλοὶ μ' ὀλόχρυσά πηρούνια,
κι' ἓνας Αἰγίνης Δημάρχος τετνόνει τὰ ρουθούνια
σὰν τὸ καθαρίο τᾶλογο νὰ μυριασθῇ τάγερν,
κι' ἀναταράζ' ἡ πλάσις
σὰν ἔμαθε πῶς ἔβαλε τὸν Δῆμο του 'στὸ χέρι
καὶ τρέχα νὰ τὸν πιάσει.

Ἀμάκα καὶ 'στά πέλαγα, κλεψιά καὶ μὲς 'στὴν ξέρα,
καὶ κάθε κύμα, ποῦ γοργὸ ξαπλόνειτ' ἐδῶ πέρα,
ξερνώντας ψεύτικον ἀφρὸ φωνάζει «Πολεμάρχοι,
ἂπ' ἄκρη σ' ἄκρη κλεφτουριὰ, κλέβουν τὸν Πατριάρχη».

Τὴν κλέφτρα τὴν Θεότητα γελώντας τραγουδῶ
γιὰ νὰ φουρκίζω τῆς κοιλιᾶς, ποῦ παίζουν Καραῖσκο,
καὶ 'στὸ Πανεπιστήμιο πηγαίνω γιὰ νὰ 'δῶ,
μὰ τὸν μαρμαρίνο παππᾶ 'στὸν τόπο του δὲν 'βρίσκω.

Πᾶει κι' αὐτὸς ὁ μαχητὴς μῆς Ἐκκλησιας μεγάλης,
ποῦ 'τράβηξε μαρτύριο,
κι' εἶδα τὴν πατερίτσα του νὰ τὴν πουλῇ ντελάλη
κάτω 'στ' Ἀναδρυτήριο.

Πᾶει, τὸν ἔκλεψαν κι' αὐτὸν, κι' ἀμακατζῆδες πρώτοι
περιγελοῦν χορεύοντας τὰ ράσσα τοῦ Δεσπότη,

κλαρὶ δὲν φαίνεται χλωρὸ καὶ τὸ στερνὸ χορτάρι,
ποῦ πρασινίζει ποῦ καὶ ποῦ, τὸ κλέφτικο ποδάρι
τὸ 'μάρανε, τὸ 'σκότωσε, καὶ μὲς 'στὴν ξεραίλα
μόνο τῶν βάζων τῆς Αὐλῆς ἀνθοβολοῦν τὰ φύλλα.

Ἀπ' τοῦ Δεσπότη τὸν καιμὸ σκονεῖ μεγάλο λύνεται
καὶ 'στὸ λαρύγγι τοῦ λαοῦ θηλειὰ κρεμάλας γίνεται,
κι' ἓνα θηρίο λαίμαργο λυσσομανᾷ κοντὰ του,
κι' ἀνοίγωντας τὸ στόμα
τοῦ πελεκᾷ τὰ κρέατα μὲ τὰ σκυλόδοντά του,
καὶ τὸν ἀφίνει πτώμα.

Χερουλὰς ποῦ δὲν φαίνονται χρυσὰ στεφάνια πλέκουν
γιὰ κάθε κλέφτη τὴν καρρή,
καὶ δὲν μᾶς καίγεται καρρὶ
ὅταν κι' αὐταῖς προστάτριας ἀμακατζῆδων στέκουν.

Βάζει Παλάτι τῆς δουλειᾶς τοὺς σκύλους 'στὴν ἀγγάρεα
καὶ σῆμα τρικούβερτα κρυφακοιλοποιᾷ,
τὸν Θεωδωρῆ τὸν ἔσφιξαν τὰ πρῶτα τοῦ ρεγγάρου
καὶ τῶν σπαθῶν ὁ θυμὸς Διάγγελμα γεννᾷ,
καὶ σκούζει κάθε μέγαρο καὶ καθεμιὰ καλύβα
ἂπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός, στρατόπεδο 'στὴ Θήβα.»

Φλάμπουρα ξεδιπλώνονται, βροντοκτυποῦν ταμπούρλα,
κι' ἄλλο μπαλέο, ξιφὶ μαλέο, δλους μᾶς πιάνει μουελα,
κι' ὁ Στρατηλάτης τῶν δαφνῶν πρὸς τὸ Δαφνὶ πηγαίνει
κι' ὅλοι τὸν βλέπουνε καὶ λέν: «ὁρὲ καὶ τί θὰ γένῃ.»

Θὰ φάμε καὶ τὸν Βούλγαρο, θὰ φάμε καὶ τὸν Τούρκο,
πατοῦναις πολυφίληταις κολλοῦν σὲ μαυρὸ βούρκο
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ στεγνώνονται μπότινι λασπωμένα,
λάσπη καὶ τὸ Στρατόπεδο φωνάζουν μερικοί,

καὶ τὸν μεγάλο Πατισᾶχ τὸν πάει τρία κι' ἓνα
καὶ τῆς ἁγίας Φατουμάς φοράρει τὸ βρακί.

Βλέπω καὶ τὸν Οἰδίποδα σ' ἓνα τῆς Θήβας δρόμο,
'στῆς Ἀντιγόνης τῆς γνωστῆς στηρίζεται τὸν ὦμο,
καὶ πότε πότε σταματᾷ
καὶ τὸ κορίτσι τοῦ ῥωτᾷ
ποῦ πέφτει τὸ Στρατόπεδο, ποῦ συγκινεῖ τὰ πλήθη,
κι' αὐτὴ τοῦ λέγει «μὲν παπᾶ, θαρρῶ πῶς διελύθη».

'Στὸν Ἰορδάνην τοῦ πυρὸς
βαπτίζεται τὸ κράτος,
διὸ καὶ δίδεται χορὸς
'στ' Ἀνάκτορα βαρβάτος.

'Εσχάσθηκν κακιώματα καὶ πείσματα μεγάλα
καὶ τὸ Παλάτι κι' ὁ Στρατὸς 'γινῆκαν μέλι γάλα,
σαμπάνιαις ξεβουλόνονται καὶ τόκα μιὰ κι' ἐβίβα,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός, στρατόπεδο 'στὴ Θήβα.

'Ακόμη τῆς Ἀποκρῆς δὲν 'βάρεσε νταούλι
κι' εὐθὺς ραγιάδες 'ξύπνησαν ἐλεύθεροι καὶ δούλοι,
ποῦβλεπαν τὸ Στρατόπεδο καὶ μέσα 'στὸνεῖρό τους,
κι' ὅλοι μὲ τοῦτο 'δέσανε καλὰ τὸν γαῖδαρό τους,
κι' ἐγὼ καθένα προσφωνῶ πολεμιστὴν Ἀρκάδα
καὶ μὲ τὸν Περικλέτο μου 'ξαπλόνω 'στὴν λιπακάδα,
καὶ λέγωντας τῆς δόξαις μας 'στὸν ξύλινο κολλήγα
γελῶ τὰ ράσσα τοῦ παπᾶ καὶ τάντερτρά τοῦ Ρήγα.

Γι' αὐτὸ μὲ γέλοια 'πρόβαλε τοῦ Θρόνου τὸ ζαφεῖρι
καὶ μέσα 'στῆς Πρωτοχρονιάς τὸ τρελλοπανηγύρι,
κι' ἐφώναζαν σαλιάρηδες καὶ φαπλατάδες χαῦνοι :
«χαρτοπολέμων Βασιλῆας ἐμπρὸς μας παρελαύνει,
κι' ἄς πέσουν κατεπάνω τοῦ μικρὰ χαρτάκια στίβα,
καινούριος χαρτοπόλεμος, στρατόπεδο 'στὴ Θήβα».

Μὲ τοῦτα τὰ χαρτάκια μας, μὲ τοῦτα τὰ λιλιὰ μας
θὰ κτίσωμε καὶ σήμερα τὴν φτωχικὴ φωνή μας,
μὲ τοῦτα σήμερα κι' ἐγὼ Στρατόπεδα σὰς κάνω,
καὶ γιὰ τὰ κατορθώματα, ποῦ σοῦπα παραπάνω,
γι' αὐτὰ ποῦ καλονάρχησα κι' ἐκεῖνα ποῦ δὲν εἶπα
στέλλουν δηὸ βάζα καὶ πρὸς σέ, τὸν γέρο παρλαπίπα,
γὰ νὰ τὰ δείχνης ξέσκεπα 'στὴν πρόστυχη τὴν μάζα,
ποῦ θάρχεται νὰ προσκυνᾷ τοῦ Παλατιοῦ τὰ βάζα.

Βάζα χρυσᾶ, βάζ' ἄργυρᾶ, καὶ βάζα φαρφουρένια,
ὁπότεν ὁ Θεόδωρος πρὸς τοὺς πιστοὺς σὰς δείχνῃ
θαρρεῖ κανέναν πῶς βαστᾷ τὸν Πάππ' ἀπὸ τὰ γένεια
καὶ τί ματιαῖς ἐρωτικαῖς ἐπάνω σας δὲν ρίχνει.
Γιὰτὶ δὲν πέρνετε ζωὴ καὶ λόγο καὶ μιλιὰ
νὰ 'πῆτε πῶς ἐγίνατε πεσκέσι Βασιλῆα ;

Τὰ βάζα στέκονται βουβὰ καὶ θὰ σταθοῦν ἀκόμα
ὡς νὰ χορτάσῃ γιὰ καλὰ τοῦ Κορδονιοῦ τὸ κόμμα.
Ποὶός ξέρει κι' ἄλλ' ἂν δὲν σταλοῦν 'στὸν γέρο Στρατη-
μὰ τότε κάθε βάζο μας θὰ τσακισθῇ 'στὴ μέση [λάτη,
κι' ἴσως νὰ γίνῃ λήκυθος μὲ δάκρυα γεμάτη
σὰν στείλουν τὸ Ρ ω μ α ἰ ἰ ο 'στὸ διάβολο πεσκέσι.

Η. — Βάζα βάζα τῶν βαζῶν,
δῶρα τούτου τοῦ καιροῦ,

γιὰ τὸ πείσμα τῶν χαζῶν,
ποῦ γκαρίζουν κουτουροῦ.

Βάζα βάζα τῶν βαζῶ,
δῶρα Γεωργίου πρώτου,
νὰ τὰ βλέπῃ κάθε ζῶ
καὶ νὰ κάνῃ τὸ σταυρό του.

Βάζα βάζα τῶν θαζῶ,
ποῦ θὰ σπάσουν μιὰ φορὰ
'στοῦ Ρωμηοῦ τοῦ μασκαρᾶ
τὸ κεφάλι τὸ πεζό.

Δῶρο τζόγια, δῶρο φινό,
καὶ στολίδι λαμπερό,
δίνετε μου νὰ σὰς δίνω
νὰ περνοῦμε τὸν καιρό.

(Τοιαῦτα προσεφώνησαν τὰνδράποδα τὰ ξύλινα,
ὁποῦ δὲν ἔχουν σπῆτι των μῆτε δηὸ βάζα πῆλινα,
κι' ἐπῆλθε κατανύξεως παροξυσμὸς πολὺς
κι' ἔπεσαν κι' ἐπροσκύνησαν τὰ βάζα τῆς Αὐλῆς).

Τοῦ Βλάχου Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικόν.

Χαῖρε, φωνάζει κι' ὁ Ρ ω μ η ὸς ἰλιγγίων καὶ φρίττων,
ἔργον σοφόν, ἀντάξιον πολυετῶν καμάτων,
κι' ἐπίζηλον στεφάνωμα τῶν μόχθων τῶν ἀτρύτων
τῆς τιμημένης κορυφῆς τῶν καθ' ἡμᾶς γραμμάτων.
Μένε κλεινὸν ἐγκαύχημα πρὸς ἀμιλλαν καὶ νίκην,
τιμὴν πρὸς τὸν ἐργάτην σου περιφανῇ νὰ δώσῃ,
καὶ κόσμησε περιδλεπτον σεμνὴν βιβλιοθήκην
Ἑλληνικῆς νεότητος πρὸς γράμματα σφιγώσης.
Χαῖρε λοιπὸν, ἀπαύγασμα περικαλλῆς ιδρώτων
καὶ τόσο μαρτυρίου,
μὰ χαῖρε λέγω καὶ πρὸς σέ, τυπογραφεῖον πρῶτον
τοῦ Πι Σακελλαρίου,
ποῦ θαυμαστῶς ἐτύπωσε μὲ τὸν ἄδρόν σου πλοῦτον
καὶ Λεξικὸν τοιοῦτον.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Νᾶχα τοῦ Ράτσινδ τοῦ πουγγί, τοῦ Ράτσινδ τοῦ κεμερί,
καὶ σὺν καιρὸ 'στὸ χέρι,
ὀλημερίς νὰ τὸ γλεντᾷ κι' ὀλημερίς νὰ μπαίνω
μέσα 'στὸ Λ ο ὕ ρ ο τὸ γνωστὸ, τὸ κοσμοεξακουσμένο,
νὰ πέρνω τῆς περιφημίας τῆς Λάμπαις τῆς «Μηλιόνης»,
τὰ φαρφουριά, τὰ κρύσταλλα, τὸν πλοῦτο ποῦ θαμπώνει.
Ἄλλος 'στὸ Λ ο ὕ ρ ο, βρε παιδί, ποῦ φτάνει βασιλεύει...
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος τῆς βίδας μας σαλεύει.